

— Змии? . . попиталъ капитанътъ. Тази дума го накарала неволно да трепне, макаръ, че не билъ страхливъ. Той усѣщалъ една ненавистъ и отвращение къмъ всички влѣчуги въобще, за това като чулъ думата „змии“, по цѣлото му тѣло го побили тръпки, като, че наистина почувствувалъ студеното и лъзгаво допиране на нѣкоя пепелянка.

— Змии? . . пакъ повторилъ той.

— Кълна се въ името на Мохамеда, това е лоша работа!

— Но моитѣ змии никакъ не сж опасни: тѣ сж болни, обвити сж добре съ покривки и, освенъ това, затворени сж съ ключъ въ сандѣкъ; а ключътъ го държи винаги Качаръ. . .

— Кой е този Качаръ?

— Индиецъ, мой вѣренъ човѣкъ, вѣренъ като куче и храбъръ като лъвъ. Той добре ще нагледва и пази звѣроветѣ и змиитѣ. . .

— Нѣма какво да се прави! Донеси и змиитѣ! Но, право да си кажа, азъ още не мога да разбера, какъ тѣй хората могатъ да се интересуватъ отъ такива отвратителни животни.

Следъ два дни сандѣцитѣ съ змиитѣ и клеткитѣ съ звѣроветѣ бѣха вече на кувертата на парахода „Мистралъ“.

Менажерията бѣше чудна. Въ клеткитѣ ревѣха два диви лѣва и единъ опитоменъ. Имаше и тигри, между които и единъ голѣмъ — кроткия, опитоменъ Тиверий.

Отъ часъ на часъ дивия концертъ се усиляше. Ревътъ бѣше нетърпимъ. По едно време, презъ нощта, се разнесе силенъ викъ:

— Лъвоветѣ, лъвоветѣ излѣзли изъ клеткитѣ. Ужасъ обхвана всички.

— Кжде е звѣроукротителя, викаше капитанътъ. Въ това време, между изплашенитѣ хора се измъкваше къмъ капитана Естрадеръ и помощникътъ му Качаръ.

— За Бога, кажете какво стана? Кой пусна звѣроветѣ?